

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή Ι' Λουκά 6 Δεκεμβρίου 1954 (Π. Ο. Η.)
"Ετος Θ'. 'Αριθ.—196 — Τμηφ Φύλλου Δοχ. 1

Γραφεία : 'Οδὸς Σολωμοῦ 25 — 'Αθήναι
Τηλέφ. 33.839

Διευθύνεται ὑπὸ 4μελοῦς Συντακτικῆς 'Επιτροπῆς
Κληρικῶν καὶ Θεολόγων

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

'Εξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 30
'Εξαμηνίον : 'Εξάμ. δολ. 2.— 'Ετησίᾳ δολ. 4

Ἐπὶ τὸ φῶς τῶν γεγονότων

ΥΠΑΡΧΕΙ ΤΙΠΟΤΕ ΟΡΘΙΟΝ ;

Ἄ Κοσμήτωρ τῆς Θεολογ. Σχολῆς Μασόνος !!

"Οσοι παρευρέθησαν εἰς τὴν διάλεξιν τοῦ Ἀρχι-
μανδρίτου Αὐγουστίνου Καντιώτου, ἥτις ἔλαβεν χώ-
ραν τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν 30)11)12)1954
ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν «Τριῶν Ἱεραρχῶν» θὰ ἐδοκίμα-
σαν τὴν μεγαλυτέραν κατάπληξιν τῆς ζωῆς τῶν ἐκ
τῆς γενομένης κατ' αὐτὴν φρικτῆς ἀποκαλύψεως.

Ὁ κοσμήτωρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Μασόνος!!
Φαντασθῆτε, ἐὰν ἀληθεύῃ ἡ καταγγελία, τὴν θεολο-
γικὴν σχολὴν ὑποτεταγμένην εἰς ἓνα Ἄρειον ἢ εἰς
ἓνα Μακεδόνην! Ἡ κατάστασις εἶναι ἀπείρως ἀπαι-
σιωτέρα δεδομένου, ὅτι ἡ Μασονία δὲν εἶναι ἀπλῶς
μία αἵρεσις, ἀλλὰ μία θρησκεία ἀντιχριστιανικὴ καὶ
ἐχθρὰ πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν.

Τὸ θέμα ὅμως παρουσιάζει μίαν δραματικωτέ-
ραν μορφήν, ἐὰν λάβῃ κανεὶς ὑπ' ὄψιν τὴν σιωπὴν
τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν ἢ τῶν ἐτέρων ἐν τῇ
Σχολῇ καθηγητῶν.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ διωγμοῦ ἐναντίον μας, ἡ
«περίσμενος» τῶν Θεολόγων Σχολὴ ἔλαβε μίαν
τραγελαφικὴν καὶ ξένην πρὸς τὸ βαθὺ νόημα τῆς
χριστιανικῆς ἐλευθερίας ἀπόφασιν!!! Ἡξίωσε ἀπὸ
τοὺς φοιτῶντας ἐν τῇ Σχολῇ Παλαιομερολογίτας
φοιτητὰς νὰ υπογράψωσιν λιβέλλον ἀποκηρύξεως
τοῦ Παλαιομερολογισμοῦ!! ὡς ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ
δόγματος ἢ θρησκείας ἀσυμβιβάστου πρὸς τὴν Ὁρ-
θόδοξον πίστιν κατεδικασθέντων συνοδικῶς!!!

Ὁ δὲ σεβαστὸς καθηγητὴς τῆς Λογικτικῆς δια-
στρέφων τελείως τὴν ἀλήθειαν, προκειμένου νὰ
φανῇ συμπαθὴς εἰς τοὺς διώκτας μας, διεκήρυξε
ἀπὸ τῆς ἑδρας τῆς σχολῆς, ὅτι αἱ χειροτονία τῶν
παλαιομερολογιτῶν κληρικῶν εἶναι ἄκυροι καὶ
δέον νὰ ἐπαναλαμβάνωνται!!!

Ὅλα δὲ αὐτὰ προκειμένου νὰ ἐπιτύχῃ ἡ

«Ἁγία» Σκοπιμότης τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας καὶ
ἐκμηδενισθῶσιν οἱ ἀντίπαλοί της!

Ἄλλ' ἐνῶ ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ θεωροῦμεθα, ἡ-
μεῖς οἱ πτωχοί, ἄπλοι, καὶ «ἀφελεῖς» κατὰ τὴν κρίσιν
τῶν «σοφῶν» τοῦ αἵωνος μας, ὡς ἀντίπαλοι τῆς Κρα-
τοῦσης Ἐκκλησίας, οἱ πραγματικοὶ ἐχθροὶ τῆς Ἐκ-
κλησίας ὄχι μόνον παραμένουν ἀνενόχλητοι, ἀλλὰ
καὶ προστατεύονται καὶ τιμῶνται καὶ ἀνέρχονται εἰς
τὰς ὑψίστας βαθμίδας τῆς Ἱερᾶς ἐπιστήμης!

Ἀπὸ τοὺς παλῆτας φοιτητὰς ἤξισαν ὑπογρα-
φὴν λιβέλλου ἀπὸ τοὺς μασόνοισι οὔτε ἀπλὴν δη-
λωσιν ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ ὑποκλίνονται καὶ ἐνώ-
πιον των, ὅταν οὗτοι καταλαμβάνουν τὰς ἑδρας τῆς
Θεολογικῆς Σχολῆς παρ' ὅλην τὴν καταδίκην ὑπὸ
τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅλα αὐτὰ ἀποδεικνύουν, ὅτι ἡ θεολογικὴ Σχο-
λὴ πρὸ πολλοῦ ἔπαισε νὰ ἀποτελῇ περιοχὴν Ὁρ-
θοδοξίας, νὰ περιφρουρῇ τὰ δόγματα καὶ τὰς παρα-
δόσεις τῆς Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστο-
λικῆς Ἐκκλησίας καὶ μετεβλήθη εἰς τέλμα θολερῶν
καὶ στασίμων ὑδάτων, αἵτινα ἀναδίδουν τὴν δυσο-
σίαν τῆς πλάνης, τῆς αἰρέσεως καὶ τῆς καταπτώ-
σεως.

Ἡ κατάστασις δὲ αὕτη ὡς σάπλιγξ βοᾷ καὶ
κράζει ὅτι ἡ «Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος» εἶναι ἓνα
κεκαλλωπισμένον Νεκροταφεῖον, χωρὶς ζωὴν καὶ
Ὁρθόδοξον παλμόν!!!

Σεβόμενοι τὸν προφήτην τῆς ἐποχῆς μας, τὸν
ἐξαίρετον Αὐγουστίνον Καντιώτην, λυπούμεθα
πραγματικῶς διότι ἡ φωνὴ τοῦ εἰς ἓνα τοιοῦτον
Νεκροταφεῖον οὐδένα πρόκειται νὰ συγανήσῃ, διότι
οἱ νεκροὶ δὲν συγκινοῦνται οὔτε καὶ πρὸ τῶν γο-
ερῶν κραυγῶν οἱ νεκροὶ εἶναι νεκροὶ καὶ ἐπικίν-
δυνοι ἀναδίδοντες τὴν Πτωμαίνην των

Εἴμεθα ὅμως βέβαιοι ὅτι ἓνα ἀνάστημα οὐράνιον ζεῖ ἡ **Ὁρθοδοξία!** Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον τὰ κηρύγματα τοῦ εὐρισκουν ἀπήχουν εἰς τὰ ἀδιάφθορα βάθη τῆς ἐλληνικῆς ψυχῆς, τὴν ὁποίαν ἀναμολχεύουν καὶ διεγείρουν.

Ἡ ψυχὴ αὐτὴ ὁρθομένη θὰ συντρίψῃ τοὺς θρασεῖς χαμαιλέοντας ὁποσδήποτε καὶ ἂν ὀνομάζωνται καὶ θὰ διατηρήσῃ ἀμίαντον τὴν ὁρθοδοξίαν. Ἡ ψυχὴ αὐτὴ ὁρθοθεῖσα ἀπὸ τοῦ 1924 παλαίει μὴ ὑποκύπτουσα, παρ' ὅλας τὰς ἀντιδράσεις τῶν Μασσόνων, τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας καὶ ὅλης τῆς χορείας τῶν ἐχθρῶν τῆς ὁρθοδοξίας καὶ διατηρεῖ τὴν γνήσιαν ὁρθόδοξον παράδοσιν, ὡς πυρρὸν λάμποντα. Στέγαστρον τῆς ἀγωνιζομένης αὐτῆς ψυχῆς, τὴν ὁποίαν ὅλοι σχεδὸν ἠγνόησαν, εἶναι ὅ,τι καλεῖ εἰρωνικῶς ἡ κοινὴ γνώμην «Παλαιοημερολογιτισμόν».

ΠΑΡΑΝΟΜΟΙ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΙ ΔΙΩΓΜΟΙ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΗΤΩΝ

Ὑπὸ ΑΡΙΣΤ. ΖΑΧΑΡΙΑ Δικηγόρου

Δεύτερον ἡ ἀνωτέρω εἰσαγγελικὴ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐπίσημος γνωμοδότησις δέχεται, ὅτι «δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἰδρύσις ἱερῶν ναῶν καθιερωμένων εἰς τὴν τέλεσιν τῶν ἱερῶν μυστηρίων καὶ εἰς τὴν κοινὴν τῶν ὁρθοδόξων λατρείαν ἀνευ ἀδείας τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου (πρβλ. Καν. Δ' τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Α' τῆς ΑΒ' ἐν Κωνσταντινουπόλει, Ζ' καὶ ΙΖ' τῆς ἐν Νικαίᾳ Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου). Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ἐνοριακοῦ νόμου ἀπαγορεύεται ἡ ἰδρύσις ὁρθοδόξου ναοῦ ἀνευ ἀδείας καὶ ἐγκρίσεως τῆς ἀρμοδίας ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, ἀπολύτως δὲ ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ ἐνορία».

Διὰ τῶν ἀνωτέρω ἡ εἰσαγγελικὴ αὕτη γνωμοδότησις δέχεται, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἰδρύσις ναῶν διὰ τὴν τέλεσιν τῶν μυστηρίων καὶ τὴν κοινὴν λατρείαν τῶν ὁρθοδόξων ἀνευ ἀδείας τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου καὶ μάλιστα ἀπολύτως, ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ ἐνορία.

Πρὸς στήριξιν δὲ ὅλων τούτων ἀναφέρεται ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τοὺς Κανόνας Θ' τῆς ἐν Χαλκηδόνι Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Α' τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ΑΒ' Συνόδου καὶ Ζ' καὶ ΙΖ' τῆς ἐν Νικαίᾳ Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ἐνοριακοῦ νόμου, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ καθορίζηται, ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ ἐνοριακὸς νόμος.

Καὶ οἱ μὲν δύο πρῶτοι Κανόνες ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐπικαλουμένων ἀναφέρουσι τὸ μὴ ἐπιτρέπτον τῆς συστάσεως μοναστηρίων ἢ εὐκτηρίων οἰκῶν ὑπὸ μοναχῶν ἀνευ γνώμης τοῦ ἐπισκόπου, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ὑπόκεινται οὗτοι, οἱ δὲ δύο τελευταῖοι ἀναφέρουσιν, ὅτι εἰς πᾶσαν συνιστωμένην ἐκκλησίαν πρέπει νὰ ἐναποτιθένηται λείψανα μαρτύρων, καὶ εἰς ὅσους δὲν ἔχουσιν ἐναποτεθῆναι τοιοῦτα κατὰ τὴν ἐν τῷ παρελθόντι σύστασιν των νὰ ἐναποτεθῶσιν ἐκ τῶν ὑστέρων καὶ κατόπιν νὰ γίνηται ἡ εὐλογία τῆς ἐκκλησίας.

Ὡς πρὸς τὴν ἀπόλυτον ἀπαγόρευσιν ἰδρύσεως

ναῶν, ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ ἐνορία, τὴν ἐπιβαλλομένην ὑπὸ τοῦ ἁρθρου 3 τοῦ ἐνοριακοῦ νόμου, ἐφ' ὅσον ὁ νόμος οὗτος δὲν καθορίζεται ὑπὸ τῆς εἰσαγγελικῆς γνωμοδοτήσεως, παρίσταται ἀνάγκη ν' ἀναζητηθῇ καὶ νὰ μνημονευθῇ τὸ περιεχόμενον του, διὰ νὰ καταστήνῃ δυνατόν νὰ ἐξακριβωθῇ κατὰ πόσον τοῦτο εἶναι σύμφωνον πρὸς τὰ πράγματα.

Ἐκ τῆς γενομένης δὲ ἐρευνῆς προκύπτει, ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ Νομοθετικοῦ Διατάγματος τῆς 27)28 Δεκεμβρίου 1923 «περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων», τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ὁποίου διαλαμβάνει, ὅτι «ἐνοριακὸς Ναὸς ἰδρύεται διὰ Β. διατάγματος, μετὰ σύμφωνον γνώμην τοῦ οἰκείου Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου, στηριζομένην ὡς αἰτίουν τοῦ ἡμίσεως τοῦ κατὰ τὸν νόμον τούτον ἀπαιτουμένου, ἵνα ἀποτελέσωσιν ἐνορίαν ἐλαχίστου ἀριθμοῦ οἰκογενειῶν καὶ εἰς γνωμοδότησιν τοῦ οἰκείου δημοτικοῦ ἢ κοινοτικοῦ συμβουλίου».

Ἀστόχως ὅμως ὅπως ἐπικαλεῖται ἡ ἀνωτέρω εἰσαγγελικὴ γνωμοδότησις τὰς διατάξεις ταύτας τῶν Κανόνων καὶ τοῦ ἐνοριακοῦ νόμου περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἰδρύσεως ἱερῶν ναῶν, ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἀκολουθοῦντας τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον διὰ τὴν τέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν των καθηκόντων, ἐφ' ὅσον ἐκ τῶν διατάξεων τούτων οὐδόλως προκύπτει, ὅτι ἀπαγορεύεται εἰς αὐτοὺς νὰ ἰδρύσωσιν ἱερὸς ναοὺς κατόπιν ἀδείας τῶν οἰκείων ἐπισκόπων των, οἵτινες ἐπίσκοποι των τελοῦσιν ἐπίσης τὰ θρησκευτικὰ των καθήκοντα κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον συμφῶνως πρὸς τὴν ἐν ἰσχύϊ οὖσαν διάταξιν τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἁρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 18)25 Ἰανουαρίου 1923 Νομοθετικοῦ Διατάγματος «περὶ νέου πολιτικοῦ ἡμερολογίου», καθ' ἣν «διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον ὅσον ἀφορᾷ ἐν γένει τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἐορτάς».

Ἡ ἀποψις μάλιστα αὕτη, τοῦ ὅτι δηλαδὴ οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον διὰ τὴν τέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν των καθηκόντων ἔχουσιν ἰδίους κληρικούς καὶ ἰδίαν ἐκκλησίαν, τὴν ἐκκλησίαν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, τελείως ἀνεξάρτητον ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν τῶν Νεοημερολογιτῶν, ἐνισχύεται, τόσον ἐκ τῶν ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὸ 1932 γενομένων ἐπισήμων κυβερνητικῶν δηλώσεων, οἵτινες ἐπεκροτήθησαν καὶ ὑπὸ ὁλοκλήρου τῆς τότε ἀντιπολιτεύσεως, ὅσον καὶ ἐκ τῆς εἰς ἐπισημοποίησιν τῶν δηλώσεων τούτων ἐκδοθείσης ὑπ' ἀριθ. 10.060 τῆς 27)8)1932 κυβερνητικῆς ἀποφάσεως, διὰ τῆς ὁποίας κατέστη τοῖς πᾶσιν ἐπισήμως γνωστόν, ὅτι «διὰ τὸ ζήτημα τῶν Παλαιοημερολογιτῶν 1) ἐφόσον εἶναι ἡ πλειοψηφία τῆς ἐνορίας θὰ ἐκτελῶσι τὰ θρησκευτικὰ των καθήκοντα εἰς τὸν ἐνοριακὸν των Ναὸν, 2) ἐφ' ὅσον ἔχουν ἰδιόκτητον Ναὸν εἰς τὸν Ναὸν τούτον καὶ 3) ἐφ' ὅσον εἶναι σοβαρὰ ἡ μειοψηφία καὶ δὲν διαθέτουν ἰδιόκτητον Ναὸν εἰς ἓν παρεκκλήσιον τῆς ἐνορίας των».

Ἐξ ὅλων τούτων προκύπτει σαφῶς καὶ ἀναντιρρήτως, ὅτι ἡ ὑπὸ τῆς εἰσαγγελικῆς γνωμοδοτήσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ὑποστηριζομένη ἐκδοχὴ περὶ μὴ ἐπιτρέπτον ἰδρύσεως ναῶν διὰ τὴν τέλεσιν τῶν μυστηρίων καὶ τὴν κοινὴν λατρείαν τῶν ὁρθοδόξων ἀνευ ἀδείας τοῦ οἰκείου ἐπισκόπου καὶ μάλιστα ἀπο-

Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ ΚΑΙ Η ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΣ

Ἐὰν κανεῖς θεωρήσῃ τὴν ἱστορίαν ὡς ἓνα ἐνιαῖον σύνολον καὶ οὐχὶ ὡς ἄθροισμα γεγονότων, εὐκόλως θὰ ἀντιληφθῇ ὅτι ἐφαρμόζεται σχέδιον καὶ πρόγραμμα προδιαγεγραμμένον κατευθυνόμενον ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀλήθεια αὐτὴ φαίνεται ζωηροτέρα εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς Χριστιανικῆς ἱστορίας. Τὰ γεγονότα αὐτὰ πλέκονται μεταξύ των κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε τὸ ἓνα νὰ προϋποθέτῃ κατ' ἀνάγκην τὸ ἄλλο καὶ ὅλα νὰ ἐξυπηρετοῦν τὸν βασικὸν σκοπὸν, τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου. Δικαιοῦται κανεῖς ἐπὶ τοῦ προκειμένου νὰ εἴπῃ «οὐδὲν ἀπρονόητον, οὐδὲν ἡμελημένον».

Τὰ κυριώτερα δὲ γεγονότα, ποὺ συνθέτουν τὸν ἄξονα τῆς ἱστορίας τοῦ Εὐαγγελίου, πέριξ τοῦ ὁποίου κινοῦνται ὅλα τὰ ἄλλα γεγονότα, εἶναι τὰ Εἰσόδια—ἡ Γέννησις τοῦ Σωτῆρος—ἡ Βάπτισις—ἡ Ἀνάστασις. Τὰ γεγονότα αὐτὰ ἐδρίσκονται εἰς μίαν συνάφειαν μεταξύ των καὶ διαβλέπει κανεῖς εἰς αὐτὰ Αὐτὸν Τοῦτον τὸν Θεὸν ἐργαζόμενον.

Ἐνα ἐξ αὐτῶν θὰ τονίσωμεν εἰς τὴν παροῦσαν μελέτην. Τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου. Τὸ γεγονός, αὐτὸ καθ' ἑαυτό, εἶναι γνωστόν. Ἐνα σημεῖον ὅμως πρέπει νὰ ἐξαρθῇ. Τὸ πρόσωπον τῆς Θεοτόκου. Ἡ Θεοτόκος ὁδηγουμένη εἰς τὸν Ναόν, ἀποτελεῖ τὴν εὐγενεστέραν προσφοράν τοῦ ἀνθρώπινου γένους. Ἡ Θεοτόκος, ὡς ἄνθρωπος κρινομένη, ἀνῆλθε, διὰ τῆς ἰδίας αὐτῆς Θελήσεως, καὶ τῆς ἰδίας αὐτῆς προσπάθειας, συνεπικουρουμένης ὑπὸ τῆς Δυνάμεως τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸ ὕψιστον σημεῖον τῶν ἀνθρώπων ἀξίων. Ἐνεσάρκωσε τὴν ἀγνότητα κατὰ τὸν ἀγγελικώτερον τρόπον καὶ περιεβλήθη τὴν ταπεινότητα μὲ τὴν μεγαλοπρέπειαν Ἀνάστασις. Ἀγνότης δὲ καὶ ταπεινότητες κατέστησαν αὐτὴν ἰνδαλμα καὶ κορωνίδα τῆς δημιουργίας. Ἀγνότης καὶ ταπεινότητες συνετέλεσαν εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῆς μακαρίας ἐκείνης ἐσωτερικῆς καταστάσεως, τῆς Ἀγιότητος ἣτις ἀποτελεῖ τὸ χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τῶν κατανυγασθεῖσων ἀπὸ τὸ φῶς τῆς Θεότητος ψυχῶν.

Ἐστρεψε τὴν ψυχὴν Τῆς ἐξ ὁλοκλήρου πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἐδέχθη ἐξ Αὐτοῦ ὅλας τὰς ἀκτίνας τοῦ πνευματικοῦ μεγαλείου. Εἰδικώτερον αὐτὴ ἡ κατάστασις τῆς Ἀγιότητος, κατάστασις ἐξασφαλίζουσα εἰς τὴν ἀνθρώπινον ψυχὴν τὴν κατὰ χάριν Θεώσιν, ἀπετέλεσε τὸ βάθρον τοῦ ἡθικοῦ Μεγαλείου τῆς Θεοτόκου.

Καλωσύνη, εὐγένεια, εὐσέβεια καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ Ἀρετὴ, ἀποτελοῦν ιδιότητας περικοσμούσας τὴν ἀνθρώπινον ψυχὴν καὶ καθιστῶσας αὐτὴν συμπαθεῖ καὶ προσφιλεῖ. Ἡ Ἀγιότης ὅμως ἀποτελεῖ τὴν μν-

στικὴν νεφέλην διὰ τῆς ὁποίας ἡ ψυχὴ μεταφέρεται εἰς τὸ ὕψος τῆς κορυφῆς, εἰς ἣν συναγτὰ τότε τὸν Θεόν.

Ἡ Ἀγιότης λοιπὸν ὑπῆρξε τὸ λαμπρὸν κατόρθωμα τῆς Θεοτόκου, συντελεσθὲν μέσα εἰς τὴν γαλήνην τῆς ἄκρας ταπεινοφροσύνης καὶ ἐπιτευχθὲν μέσα εἰς τὰς ἀρωματώδεις ἀναθυμιάσεις τῆς Ἀγγελικῆς Ἀγνότητος.

Ἡ Ἀγία κόρη τῆς Ναζαρέτ, ὑπῆρξε Ἀγία καὶ ὡς Ἀγία ἡξιώθη νὰ γίνῃ ἡ γέφυρα ἡ ὁδηγίσσα ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὸν Θεόν.

Ἐπέτυχε λοιπὸν τοιοῦτον κατόρθωμα τὸ ἀνθρώπινον γένος;

Προσέφερε ὁ ἄνθρωπος τοιαύτην προσφοράν εἰς τὸν Θεόν; Ναί, διότι τὸ ἤθελε ὁ Θεός. Βεβαίως ἡ Θέλησις τοῦ Θεοῦ ἀπλῶς ἐνίσχυσε καὶ ἐβοήθησε ὁπάρχουσιν διάθεσιν καὶ κλίσιν.

Ἴδου λοιπὸν τὸ βαθύτερον νόημα τῆς ἱστορίας. Νεᾶνις πάναγνος καὶ κατ' ἐξοχὴν Ἀγία, ἀνερχομένη εἰς τὸ ὕψος τοῦ Οὐρανοῦ, μεταφέρει ἐξ αὐτοῦ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὸ μήνυμα τῆς Σωτηρίας, διὰ τῆς ὑπ' Αὐτῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ ἰδίου τοῦ Θεοῦ!!

Ἰλιγγιᾷ πραγματικῶς ὁ νοῦς πρὸς τοῦ Θεοῦ Σχεδίου τῆς Σωτηρίας μας καὶ ὁμολογεῖ «Τὶς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; Σὺ εἶ Θεός, ὁ ποιῶν θαυμάσια».

Ἀγαπητοὶ ἀναγνώσταί.

Ἡ Θεοτόκος δὲν εἶναι μόνον ἡ μεσίτρια τῶν ἁμαρτωλῶν ἡ γλυκητάτη καὶ φιλόδοτος μήτηρ, ἡ ἀκροωμένη μετὰ μητρικῆς συμπαθείας τοὺς μυστικούς ψιθύρους καὶ τὴν ἀγωνίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Εἶναι τὸ σύμβολον καὶ ἡ ἰδέα τῆς Ἀγιότητος. Ἐὰν αὕτη ἡδυνήθη πρὸς Χριστοῦ νὰ ἐπιτύχῃ πρωτοφάνη Ἀγιότητα καὶ νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὸ ὕψιστον σημεῖον τῆς κλίμακος τῶν ἀνθρώπινων ἀξίων, ὥστε ἐξ αὐτοῦ νὰ γίνῃ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἡμεῖς οἱ διαθέτοντες ἐπὶ πλέον καὶ τὴν παντοδύναμον ἀκτινοβολίαν τῆς σταυρωθείσης ἀγάπης τοῦ Γολγοθᾶ, δὲν θὰ πρέπει νὰ γίνωμεν Ἀγιοί;

Η ΔΙΑΦΘΟΡΑ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ

Ὁρισμένη μερὶς τοῦ Ἑλληνικοῦ τύπου, ἔπαισε πρὸ πολλοῦ νὰ ἐξυπηρετῇ ὑψηλοὺς καὶ ὡραίους σκοποὺς καὶ μετεβλήθη εἰς ποταπὸν σκανδαλοθῆρα καὶ εἰς ἐγκληματικὸν σαμποτέρ τῶν Ἑθνικῶν καὶ θρησκευτικῶν ἰδανικῶν.

Εἰς τοιοῦτον ὁλέθριον ὁλισθημα περιέπεσε καὶ ὁ «Ταχυδρόμος» τοῦ γνωστοῦ συγκροτήματος τοῦ Σαββάτου τῆς 27(!) 54 καὶ εἰς τὸ ἄρθρον «Τὸ ἔπος τῶν Παλαιοημερολογιτῶν», ὅπερ συνέταξε ὁ κ. Ν. Ι. Μαρράκης. Δὲν γνωρίζομεν τὸν ἄνδρα ἐκ τῆς ἀρθρογραφίας τοῦ ὅπως ἀντιλαμβανόμεθα, ὅτι θὰ ἀνῆκει εἰς τοὺς ἐπὶ γόνασιν γράφοντας δημοσιογράφους «τῆς μοντέρνας διανοήσεως», ποὺ ἐφοῦ ἐξεργάζωσαν ἀπὸ τὴν συνείδησιν των τὸν τὸν σεβασμὸν πρὸς τὸ κατιμνημένον ἐνδύμα τοῦ μοναχοῦ καὶ τὰς ἐπάλληλεις τοῦ Ἑθνους, τὰ μοναστήρια, ἐπιζητοῦν διὰ τῆς γραφίδος των νὰ τὰ συντρίψουν καὶ εἰς τὴν συνείδησιν τῆς κοινωνίας.

λύτως, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχῃ ἐνορία, οὐδόλως ἀφορᾷ καὶ τοὺς ἀκολουθοῦντας τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον διὰ τὴν τέλει τῶν θρησκευτικῶν των καθηκόντων, οἵτινες, ὡς εἴρηται, ἔχουσιν ἰδίους κληρικούς, Ἱερεῖς καὶ ἐπισκόπους, καὶ ἰδίαν Ἐκκλησίαν, τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Παλαιοημερολογικῶν, ἣτις εἶναι τελείως ἀνεξάρτητος ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν κατὰ τῶν 1924 νεωτέρων Νεοημερολογιτῶν.

Ἐπιτίθεται ἐναντίον τῶν ἀποθανόντων ἡγουμένων τῆς Μονῆς Κερατέας Ἐπισκόπου Ματθαίου καὶ Ἡγουμένης Μαριὰμ. Ἀπώτερος ὅμως σκοπὸς τοῦ εἶναι νὰ κολαφίσῃ τὴν παλαιοημερολογητικὴν κίνησιν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι τὰ Μοναστήρια εἶναι ... Μεσαιωνισμοί !!!

Χρησιμοποιεῖ δὲ τὰ πλέον ἀνέντιμα μέσα. Δηλαδή τὴν συκοφαντίαν, ἣτις εἶναι τελείως ξένη πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς Δημοσιογραφικῆς εἰλικρινείας.

Δὲν συνιστᾷ π.χ. ἕναν εἰλικρινῆ καὶ ἀπροκατάληπτον δημοσιογράφον νὰ πιπιλίσῃ μὲ τὴν μακαριότητα θαμῶνος νυκτοβίων κέντρων, μίαν ἀναπόδεικτον «ἀποκάλυψιν» Εἰσαγγελέως καὶ νὰ ἀναγράφῃ ἀνευθυδιάτως, ὅτι ὁ «Ματθαῖος Καρπαθάκης διετῆρει οἶκον ἀνοχῆς !».

Ἄλλωστε ὡς Ἕλλην δημοσιογράφος, ἀσκῶν τὸ ὕπατον ὑπόρρημα τῆς κατευθύνσεως τῆς Ἑλληνικῆς γνώμης, ὀφείλει νὰ μὴ διασύρῃ τὴν ὑπόληψιν τοῦ μοναχικοῦ ἐνδύματος, ὅπερ δὲν ἐνδύονται μόνον οἱ παλαιοημερολογῖται, ἀλλ' ἐνεδύθυσαν καὶ ἐνδύονται καὶ νεοημερολογῖται καὶ πολλοὶ τοῦ Ἑθνικοῦ ἡρωϊκοῦ μορφῆ.

Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἀποδεικνύει ὅτι γίνεται ὄργανον τῶν ἐπικινδύνων διεθνῶν καὶ ἀντεθνικῶν κυκλωμάτων, Μασονισμοῦ καὶ Κομμουνισμοῦ, αἵτινα ἐπιδιώκουσιν τὸν ἐξαφανισμὸν ἐκ τῆς ἐθνικῆς ζωῆς τοῦ Μοναχικοῦ βίου.

Ἡμεῖς γράφοντες αὐτὰ, διεχωρίσαμεν πρὸ καιροῦ τὰς εὐθύνας μας ἐκ τῆς Μονῆς Κερατέας, δι' ὅσας ὑπερβολὰς (οὐχὶ ὅμως ἀνηθίκους) διέπραξαν, ἐπιθυμοῦμεν ὅμως τὴν διάσωσιν τοῦ κύρους τοῦ μοναχικοῦ ἐνδύματος καὶ τοῦ μοναχικοῦ βίου, ὅστις ἐτίμησε καὶ ἐβοήθησε τὴν Ἑλλάδα ἄλλως θὰ εἴμεθα κατάπτυστοι προδόται τῶν ἐθνικῶν κεφαλαίων καὶ τῶν ἱερῶν σκιῶν τῶν προγόνων μας.

Τὰ βέλη τῶν τέκνων

ΟΤΑΝ Ἡ «ΚΡΑΤΟΥΣΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΔΕΝ ΕΜΠΝΕΕΙ ΣΕΒΑΣΜΟΝ!

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας» τῆς 5-12-54 ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴν τῆς «Ἐκκλησίας» ἐπὶ ἐνὸς Σωματείου, ἐργαζομένου ἐν Ἀθήναις, τοῦ ὁποίου οἱ σκοποὶ εἶναι τελείως ἀντορθόδοξοι καὶ τοῦ ὁποίου τὰ μέλη δίδουν κατὰ τὴν ἔνταξιν των ἕνα εἶδος Μασονικοῦ ὅρκου. Τοῦτο ὑπαινίχθη πρῶτος ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης Χριστόφορος Καλύβας πυρίπους ἱεροκήρυξ Χαλκίδος εἰς τὸ ὑπέροχον ἔργον του «Ἔτσι σπουδάζουν οἱ φτωχοὶ» ἀναγινώσκει κανεὶς τὰς 12 προτάσεις τῆς ἀντιεκκλησιαστικῆς αὐτῆς ὁρκομοσίας, ὅπως ἀκριβῶς τὰς παραθέτουμεν κατὰ πιστὴν ἀντιγραφὴν κατωτέρω, ἐξάγει τὰ ἐξῆς βάσιμα συμπεράσματα, ἀλλὰ καὶ συγκρόνως κατέχεται ὑπὸ μιᾶς φρικτῆς ἀγωνίας.

Ἀς ἴδωσιν ὅμως πρωτίστως οἱ ἀναγνώσται μας τὴν ὁρκομοσίαν.

Ὁρκίζομαι,

1) Νὰ διαδίδω παντοῦ, ὅτι ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησία ἐχρεωκόπησε καὶ δὲν ὑπάρχει σωτηρία παρὰ μόνον πλῆσιον τῶν «Ζηλωτῶν», οἵτινες θ' ἀνακαινίσουν τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν κόσμον ὁλόκληρον.

2) Νὰ πιστεύω ὅτι ὑπεράνω σοφῶν ἐπιστημόνων, ἀνωτέρων κληρικῶν, δυνατῶν συγγραφέων καὶ αὐτῶν τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, οἵτινες δὲν κατώρθωσαν νὰ συλλάβουν τὸ νόημα τῆς ζωῆς, οὔτε εἶχον σύστημα τῆς δράσεως, εὐρίσκεται ἡ χαριτωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Παναγίου Πνεύματος κεφαλὴ τῆς ὁργανώσεώς μου.

3) Νὰ πειθαρχῶ ἀπολύτως εἰς τὰ κελεύσματα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, νὰ πιστεύω εἰς τὴν ἀγιότητα καὶ αὐθεντίαν ὅλων τῶν «Ζηλωτῶν», νὰ συκοφαντῶ καὶ νὰ διαβάλλω τὴν ἀλήθειαν, ὅταν αὕτη ὑπηρετεῖται ὑπὸ ἄλλων ἐργατῶν τοῦ Εὐαγγελίου, νὰ μὴ εἶναι δὲ ἀγαπητότερος ἐνας Ἐβραῖος παρά ἕνας Χριστιανὸς ποῦ δὲν ἀνήκει εἰς τὴν ὁργάνωσίν μου.

4) Νὰ χρησιμοποιῶ θεμιτὰ καὶ ἀθέμιτα μέσα πρὸς διάλυσιν παντὸς ὁργανωτικοῦ σωματείου, ὅταν τοῦτο δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἡμᾶς, καὶ ἔνταξιν τῶν στελεχῶν του εἰς τὴν ὁργάνωσίν μας.

5) Νὰ μὴ παρακολουθῶ κανένα ἄλλο κίνημα, ὁμιλία ἢ διάλεξιν ἀνθρώπων ἐγνωσμένου Ὁρθοδόξου φρονήματος οὔτε νὰ μελετῶ καὶ νὰ κρατῶ βιβλία ἢ περιοδικὰ ἐὰν δὲν φέρουν τὴν σφραγίδα καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς ὁργανώσεώς μου.

6) Νὰ ἀρνοῦμαι τὴν ἀλήθειαν ἐπισήμως ἢ ἀνεπισήμως ὅταν αὕτη στρέφεται ἐναντίον τῶν συμφερόντων τῆς ὁργανώσεώς μου.

7) Νὰ συνεργάζομαι μὲ Τέκτονες ἢ καὶ μὲ ὑπὸ ποικίλων ἀνομῶν βεβαρημένους, προκειμένου νὰ συντελέσω εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἀγιωτάτων σκοπῶν τῆς ὁργανώσεώς μου.

8) Νὰ εἶμαι πιστὸν μέλος τῆς ἐνοριακῆς προσοδοφόρου «ἐργασίας» μου, διότι μορφοῦμαι κατὰ Χριστόν, ἐκρίζων τὸ ἀτομικὸν θέλημά μου καὶ αὐξάνω τὸ μῖσος μου κατ' ἄλλων Χριστιανῶν, ξένων πρὸς τὴν ὁργάνωσίν μου.

9) Νὰ ἐργάζομαι, ἔστω καὶ ἂν ἀτομικῶς ἐκδπανηθῶ, ὅπως ἡ ὁργάνωσίς μου ὑπερβάλῃ εἰς πλοῦτον καὶ τὴν Διεθνή Τράπεζαν.

10) Νὰ συντελέσω εἰς τὴν δημιουργίαν εὐνοϊκοῦ κλίματος δι' ἔντεχον ὁργάνωσιν Πολιτικοῦ Κόμματος πρὸς κατάληψιν πασῶν τῶν ἐξουσιῶν ἐν Ἑλλάδι.

11) Νὰ προκαλῶ δι' ἁβρωσίων τῶν ἡθικῶν ἀποβάθρων, τῶν κατὰ τόπους Ἐπισκοπῶν, ὅπως ἐκπέσωσι τῆς συνειδήσεως τοῦ ποιμνίου των, ἀπὸ τὴν εὐσέβειαν τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ πλουτίζῃ ἡ ὁργάνωσίς μου.

12) Ἐν περιπτώσει καὶ παραβῶ τὸν ὅρκον μου εἴθε ἡ γλώσσα μου νὰ κολληθῇ εἰς τὰν λάρυγγά μου.

Ἐν πρώτοις, ἔχομεν τὴν γνώμην, ὅτι ὁ σύστασις τῆς ὁργανώσεως αὐτῆς, ὀφείλεται εἰς τὴν συντριβὴν τοῦ κύρους τῆς «ἐκκλησίας» εἰς τὰς συνειδήσεις πολλῶν. Αὐτὸ τοῦλάχιστον μαρτυρεῖ ἡ πρότασις «ἡ ἐπίσημος ἐκκλησία ἐχρεωκόπησε». Ἡ Κρατοῦσα ἐκκλησία δὲν θερμαίνει πλέον, δὲν ἐμπνέει, δὲν ἐφελκύνει τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀγάπην τῶν τέκνων της. Κατέστη νεκρά καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀπομακρύνει τὰς ψυχὰς ἡ τοῦλάχιστον τὰς καθιστᾷ εὐαλότους ἀπὸ τὰς ἐνεδρευούσας ἀντιεκκλησιαστικὰς καὶ ἀντορθόδοξους προπαγάνδας. Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον καὶ τείνει νὰ ὑποκατασταθῇ ὑπὸ τῶν τοιούτων ὁργανώσεων ἢ τῆς τοιαύτης ὁργανώσεως, διὰ τὴν ὁποίαν ἐρωτᾷ καὶ ὁ συντάκτης τοῦ σχολίου τῆς «Φωνῆς τῆς Ἐκκλησίας»: (μήπως πρόκειται περὶ ΕΑΜ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ;)

Ὑποσημαίνουμεν τὸν τεράστιον κίνδυνον ἐκ τῶν προβατοσκήμων λύκων, οἵτινες ὑπὸ μορφὴν «ζηλωτῶν» κατασπαράσσουσιν τὰ λογικὰ πρόβατα τῆς χριστιανικῆς ποιμνῆς διότι δικαιούται τις ἐκ τῶν πραγμάτων νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἡ «Ἐπίσημος Ἐκκλησία ἐχρεωκόπησε» δὲν δικαιούται ὅμως νὰ δογματίζῃ ἀντορθόδοξως, ὅτι ἡ Σατηρία ἐπιτυγχάνεται

διὰ τῶν ὁργανώσεων καὶ οὐχὶ διὰ τῆς ἐκκλησίας λέγων «δὲν ὑπάρχει σωτηρία παρὰ μόνον πλησίον τῶν «Ζηλωτῶν», οἵτινες θὰ ἀνακαινίσουν τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν κόσμον ὁλόκληρον».

Διακρινόμενοι οἱ λύκοι αὐτοί, ὅπωςδήποτε καὶ ἐὰν ὀνομάζονται, ὅπωςδήποτε καὶ ἐὰν ἐργάζονται, παρήμενον ἑκατοντάδες χιλιόμετρον μακρὰν τῶν συνόρων τῆς χριστιανικῆς Ἑλλάδος, ἐὰν ὑπάρχον ποιμένες καὶ ὄχι μισθωτοί. Αὐτὸ δὲν τὸ λέγομεν ἡμεῖς. Τὸ προφητεύει τὸ ἀδιάφυστον στόμα τοῦ Κυρίου «ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθεισιν ὑπὲρ τῶν προβάτων· ὁ μισθωτὸς δὲ καὶ οὐκ ὢν ποιμὴν, οὗ οὐκ εἰσὶ τὰ πρόβατα ἴδια, θεωρεῖ τὸν λύκον ἐρχόμενον καὶ ἀφήσκει τὰ πρόβατα καὶ φεύγει· καὶ ὁ λύκος ἀρπάζει αὐτὰ καὶ σκορπίζει τὰ πρόβατα» (Ἰωάν. Ι 11-12).

Μόνον ποιμένας καλοὺς δὲν ἔχει σήμερον ἡ κρατοῦσα ἐκκλησία, ἐνῶ διαθέτει σχολάς, φροντιστήρια, ναοὺς, Τ.Α.Κ.Ε., Ο.Α.Ε.Π. καὶ δι' αὐτὸ ἰσχύει τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν περὶ τῆς ἐν Σάρδεσιν ἐκκλησίας «οἶδα σου τὰ ἔργα, ὅτι ὄνομα ἔχεις ὅτι ζῆς, καὶ νεκρὸς εἶ» (νεφ. Γ' 1).

Κοινωνικὰ Ναυάγια

ΔΕΝ ΗΔΥΝΑΤΟ ΝΑ ΣΩΘΗ;

Μία φρικτὴν εἴδησιν ἀνέγνωσαν οἱ ἀναγνώσται τῆς «Ἀθηναϊκῆς» τῆς 9-12-54. Εἰς τὰς Πάτρας «ἡ πρῶν κοινὴ γυναῖκα Κ.Μ., ἡ ὁποία εἶχεν ἀποφασίσει νὰ πάρῃ καὶ πάλιν τὸν ἴσιον δρόμον, ἐζήτησε ὅπως τῆς χορηγηθῇ καὶ πάλιν τὸ δικαίωμα νὰ ἄσκησὶ τὸ παλαιὸν «ἐπάγγελμα», διότι παρ' ὅλας τὰς προσπάθειας τῆς δὲν ἤδυνήθη νὰ εὕρῃ ἄλλο ἐπάγγελμα». Μία ψυχὴ καταποντίζεται εἰς τὸ βάραθρον τῆς ἀπώλειας. Μία ψυχὴ διὰ τὴν ὁποῖαν ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἀνῆλθε ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ ἐπανακυλίνεται καὶ πάλιν εἰς τὸν βοῦρρον τῆς διαφθορᾶς.

«Ἀγγελοὶ κλαίουσι ἄλλ' οἱ ἄνθρωποι ἀδιαφοροῦν! Ἰσως δὲ χαιρεκάκως νὰ ὑποδεικνύουν διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ δακτύλου τὸ ἠθικὸν πτώμα καὶ νὰ ἀναμετροῦν δι' αὐτοῦ τὸ μέγεθος τῆς... Ἀρετῆς τῶν!

Ὡ ποῖα ὑποκρισία χαρακτηρίζει τὰς σκέψεις καὶ τοὺς διαλογισμοὺς τῶν ἀνθρώπων!

Βεβαίως ἓνα κίνητρον τοῦ ἠθικοῦ ναυαγίου (ἐνὸς ἐκ τῶν πολλῶν ποῦ συμβαίνουν εἰς τὴν «χριστιανικὴν» Ἑλλάδα) τῶν Πατρῶν ὀφείλεται εἰς τὴν ἰσχυρὰν καὶ ἀσυγκράτητον κλίσιν καὶ ροπὴν πρὸς τὴν ἁμαρτίαν.

Ποῖος ὅμως δύναται νὰ ἀποκλείσῃ, ὅτι καὶ ἡ ἀδιαφορία, ἡ ἀπονία τῆς κοινωνίας, ἡ ἔλλειψις κάθε στοργῆς καὶ ἐνδιαφέροντος ἐκ μέρους τῶν ἀντιπροσώπων τῆς «ἐκκλησίας» ἡ εὐκόλος ρίψις τοῦ λίθου τοῦ ἀναθέματος ἐκ μέρους τῶν συγχρόνων «Γραμματέων καὶ Φαρισαίων», ὅλα αὐτὰ κατεδίωξαν σὰν κυνηγημένο ἀγρίμι τὸ ἁμαρτωλὸ πλάσμα;

Εἶναι κι' αὐτὸ μιὰ ἀπόδειξις ὅτι ἡ ἐποχὴ μας κάθε ἄλλο παρὰ χριστιανικὴ εἶναι!

Μορφαὶ τῆς Ἐκκλησίας μας

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΜΥΡΩΝ ΤΗΣ ΛΥΚΙΑΣ

Ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ Ἀγιότης

Λευκώτατος ὁ Ἅγιος Νικόλαος προβάλλει κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς μνήμης εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν πιστῶν. Λευκώτατος ὄχι μόνον ἐκτὼν χιόνων τοῦ χρόνου, ποῦ ἐπενάθησαν εἰς τὴν σептὴν κεφαλὴν του, ἀλλὰ καὶ παντὸς λόγῳ τῆς ἐξαιρετικῆς του Ἀγιότητος, ἣτις πραγματικῶς ὡς χιτῶν φωτεινὸς κατεκόσμησε τὴν μακαρίαν του ψυχὴν καὶ τοῦ ἐξησφάλισε τὴν αἰωνιότητα. Ὁ Ἅγιος Νικόλαος εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν λαϊκὸς Ἅγιος, ὅστις συνεδέθη μὲ τὰς πλέον ποιήλας παραδόσεις. Εἶναι ὁ Ἅγιος τῶν Ναυτικῶν τῆς πατρίδος μας, ὅστις προστατεῦσι διὰ τῆς σептὴς εἰκόνης του τὰ ναυτιλόμενα πλοῖα καὶ παρηγορεῖ διὰ τῶν γραφικῶν ἐξωκκλησιῶν του τὰς οἰκογενεῖας τῶν ἀποδημούντων ναυτικῶν.

Οὗτος ἐγεννήθη εἰς τὰ Πάτρας τῆς Λυκίας καὶ ἔλαβε μέρος εἰς τὴν πρώτην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον. Ἐπειδὴ δὲ ἔζησε κατὰ τὴν τελευταίαν περίοδον τῶν διωγμῶν ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων Μαξιμιανοῦ καὶ καὶ Διοκλητιανοῦ καὶ εἶδε τὴν δόξαν τῆς Ἐκκλησίας, ἣτις διέλαμψε εἰς τὴν Νίκαιαν τῆς Βιθυνίας δύναται νὰ θεωρηθῇ, ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι σεβάσμιοι τῆς Ἐκκλησίας πατέρες, γέφυρα, ὁδηγήσασα ἀπὸ τὴν μάχην εἰς τὴν νίκην ἀπὸ τὸν ἀγῶνα εἰς τὸν θρίαμβον ἀπὸ τὴν θύελλαν εἰς τὴν γαλήνην.

Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ φιλανθρωπία του, ὡς ἐπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας. Οὕτω δὲν εἶδεν ἀπλῶς ἐλεημοσύνην ἐξ ἐνὸς αἰσθήματος οἴκτου κινούμενος.

Οὕτε ἐπροστάτευσεν τοὺς ἐνδεεῖς καὶ πένητας, διότι ἐπιδίωκε διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ μίαν «ἀντιμισθίαν» κατὰ τὴν αἰωνιότητα.

Ἡ ψυχὴ του ἦτο γεμάτη στοργὴ διὰ τὸν πλησίον του. Συμμετεῖχε εἰς τὸν πόνον τοῦ ἄλλου καὶ πρὸ παντὸς ἡγάπα καὶ ἐνδιεφέρετο διὰ τὸ κατ' ἐξοχὴν οὐράνιον ἀγαθὸν τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ψυχὴν. Ὑπῆρξε ὁ μοναδικὸς «πλησίον» διὰ τὸ ποιμνιον του, ὅστις ἐπέχεε ἐξ ἀγάπης καὶ μόνον ἐξ ἀγάπης τὸ ἔλεον καὶ τὸν οἶνον ἐπὶ τὰς πληγὰς τῶν ἐμπαπτῶν εἰς τοὺς ληστιάς, εἴτε οὗτοι ἦσαν οἱ προξενούντες τὰ ψυχικὰ τραύματα δαίμονες, εἴτε ἦσαν οἱ ἴδιοι, οἱ κακῶν-χοι ἄνθρωποι.

Ἀνεστατώθη ἡ μακαρία ψυχὴ του, διὰν ἐπληροφορήθη ὅτι τὰ τρία κορίτσια τοῦ πτωχοῦ ἐκείνου βιοπαλαιστοῦ ἐπρόκειτο νὰ κυλισθοῦν εἰς τὸν βοῦρρον. Τί νὰ κάνῃ; Πῶς νὰ προλάβῃ τὴν τραγικὴν ἀπώλειαν τῶν νεανικῶν ψυχῶν, διὰ τὰς ὁποίας ὁ Κύριος ἐσταυρώθη;

Τὴν ἐργασίαν δὲν τὴν ἐμπιστεύεται εἰς οὐδένα! Μόνος του μέσα εἰς τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν ἀφάειαν τῆς νυκτὸς ἰδιατρᾷ τὰς ὁδοὺς τῆς ἐπαρχίας του—Οὐράνια ἀντίθεσις μὲ τὰς πομπώδεις διαδρομὰς τῶν «Σεβασμιωτάτων» κατὰ τὴν ἡμέραν πρὸς ἄγαν ἐπαίνου ἢ σκανδάλων—καὶ φθάνει εἰς τὸν ἀκραῖον οἰκίσκον τῆς δυστυχίας.

Μετ' ἀγγελικὴν δὲ ἀξιοπρέπειαν καὶ σεβόμενοι τὴν δυστυχίαν ὅπως ἀκριβῶς τὴν εὐτυχίαν, μετ' ἀνθρωπι-

στικὴν διάκρισιν τοποθετεῖ τὸ πλούσιον βοήθημά του πρὸ τῆς θύρας, διὰ τὸ νὰ ἀνακαλύψῃ κατάπληκτος ὁ δυστυχὴς οἰκοδεσπότης.

Διασώζει ἐκ τῆς διαφθορᾶς τὰς τρεῖς νεάνιδας καὶ δὲν ἀρκεῖται εἰς νεκρὰ ὁμιλία περὶ ἡθικῆς καὶ τιμῆς.

Καὶ ἐν ὄνειροις καὶ ἐν ἐργηγόρσει διασώζει ὡς πραγματικὸς φιλάνθρωπος τοὺς ἀδίκως φυλακισθέντας.

Δὲν μᾶς ἐγκατέλειπε συγγράματα. Ἡ πλουσία ὁμως εἰς ἀγάπην ζωὴν του ἀκτινοβολεῖ μέχρι καὶ σήμερον διὰ τὴν ἀποδεικνύει ὅτι ἡ χριστιανικὴ πίστις δὲν εἶναι ἄθροισμα γνώσεων καὶ πορισμάτων ἀνθρωπίνης σοφίας· ἀλλὰ ζωὴ καὶ φλόγα ἀγιότητος.

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος δὲν ἐγεννήθη Ἅγιος· ἔγινε Ἅγιος· ἔγινε δὲ Ἅγιος οὐχὶ ζῶν ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλὰ ἀγωνισθεὶς κατὰ τὴν ἐπίγειον ζωὴν του δὲν ἐπέτρεψε εἰς τὸν ἑαυτὸν του νὰ ἡσυχάσῃ. Μία διαρκὴς ἐπαγρύπνησις· μία ἀνύστακτος προσοχὴ· μία ἐπίμονος προσπάθεια κατὰ τοῦ κακοῦ. Ἰδοὺ τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τῆς ζωῆς τοῦ Ἁγίου.

Τί εἶναι Ἀγιότης; Τὸ ἄμεσον ἀποτέλεσμα τῆς πραγματικῆς γνωριμίας τοῦ Ἰησοῦ, ὡς Λυτρωτοῦ μὲ τὸν ἄνθρωπον, ὡς Λυτρωθέντος.

Ἡ ἀγιότης αὐτὴ ἐπὶ τῆς γῆς μὲν βιοῦται ὡς διαρκὴς ἀνάτασις καὶ ἀπομάκρυνσις ἐκ τῆς διαφθορᾶς· ἐν οὐρανῷ δὲ ὡς ἀληκτος καὶ αἰωνία μακαριότης.

Αὐτὸ ποὺ εἶπε ὁ Δαυὶδ «Ἐκκλινον ἀπὸ κακοῦ καὶ ποιήσον ἀγαθόν».

Ὅχι μόνον ἀποστροφή τῆς ἁμαρτίας ἀλλὰ καὶ πραγματοποίησις τοῦ καθήκοντος.

Αὐτὸ ὁμως εἶναι ἰσόβιος καὶ σκληρὰ πάλη.

Καὶ αὐτὸ κάνει τοὺς ἀνθρώπους ἁγίους.

Η ΑΝΘΡΩΠΟΓΗΣΙΣ ΕΚ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΤΑ ΔΟΓΜΑΤΙΚΑ ΒΑΘΡΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

Παραθέτομεν τὸ ὄρθον ἀπόσπασμα ἐκ τῆς ἀποστολικῆς ἡμῖν συνεργασίας παρὰ τοῦ κ. Ἀθ. Γεροσταθοπούλου

Συνέχεια τοῦ Η' Κεφαλαίου

δ'. Τὸ μέγα καὶ τίμιον τοῦ ἀνθρώπου

Τοιοῦτον τι ὑπονοεῖ ὁ Δαβὶδ περὶ ἀνθρώπου λέγων· «Κύριε, τί ἐστὶν ἄνθρωπος, ὅτι ἐγνώσθης αὐτῷ; ἢ υἱὸς ἀνθρώπου, ὅτι λογίζῃ αὐτῷ; (Ψαλμὸς 143).

Ἐνταῦθα παρατηροῦμεν ὅτι δις ὁ προφήτης μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἄνθρωπος, τὴν πρώτην ἀποδιδომένην εἰς τὸν παραπεσόντα ἐν ἀρχῇ, πρὸς ὃν ἔσπευσεν αὐτεπάγγελτος πρὸς σωτηρίαν, ὁ νέος Ἀδάμ, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὅστις περιχαρῶς ἀπεκάλει ἑαυτὸν «υἱὸν ἀνθρώπου».

Ἐκπληττόμενος καὶ θαυμάζων ὁ προφήτης τοῦ θεοῦ τὸ ὑπεράγαθον ἔρωτᾷ τὸν Κύριον.

Κύριε μου· ὅποια ἡ ἀξία τοῦ παραπεσόντος ἀνθρώπου, τοῦ ἐκ γῆς πλασθέντος, τοῦ ἀγνωμονεστάτου τούτου πλάσματος, ὥστε ἐν τῇ ὑπερβολῇ τῆς φιλάνθρωπίας σου, νὰ ἐπισκεφθῇς τούτον ἐν μορφῇ ἀνθρώπου;

Ὁ αὐτὸς προφήτης ἐν ἄλλῳ ψαλμῷ, ἀποκρίνεται· «Καὶ ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὢν, οὐ συνῆκε παρεσυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὁμοιωθῇ αὐτοῖς» (ψαλμ. 48).

Ἔτερα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Μ. Βασιλείου.

ε'. «Ὁ μὲν σοφὸς Σολομῶν, οὐκ ἐν πειθοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις ἀλλ' ἐν διδακτοῖς Πνεύματος ἁγίου σοφισθεὶς, ἐν τοῖς ἀρτίως ἡμῖν ἀπεγνωσμένοις, ἀποσεμνήνων τὸν ἄνθρωπον, ἐβόησε λέγων· «Μέγα ἄνθρωπος καὶ τίμιον ἐλεήμων».

Ἐγὼ δὲ ματαίως κατ' ἑμαυτὸν λογισάμενος, ἃ τε εἶχον ἐν τῇ ἑμαυτοῦ διανοίᾳ, καὶ ἃ παρὰ τῆς Γραφῆς δεδιδαγμένος ἤμην περὶ ἀνθρώπου, αὐτὸς μὲν διηπόρουν, ὅτι, πῶς μέγα ὁ ἄνθρωπος, τὸ ἐπὶ κτηρὸν ζῶν, τὸ μυρίοις πάθεσιν ὑποκείμενον, τὸ ἐκ γενετῆς εἰς γῆρας μυρίων κακῶν ἐσμὸν ἐξαντλοῦν, περὶ οὗ εἴρηται «Κύριε, τί ἐστὶν ἄνθρωπος ὅτι ἐγνώσθης αὐτῷ;» καὶ ὁ ψαλμωδὸς καταφρονεῖ, ὡς ἀτελοῦς τοῦ ζώου, καὶ ἡ παροιμία ἀποσεμνύνει, ὡς μέγα τι τὸν ἄνθρωπον;

Ἀλλὰ μοι τὴν τοιαύτην διαπόρησιν, ἔλυσεν ἡ ἱστορία τῆς γενέσεως τοῦ ἀνθρώπου ἀναγνώσθησα. Ἦκούσαμεν γὰρ νῦν ὅτι, θεὸς ἔλαβε χοῦν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον. Ἐδρον τοίνυν ἐγὼ ἐκ τοῦ ρήματος τούτου ἀμφοτέρω, ὅτι οὐδὲν ἄνθρωπος, καὶ μέγα ἄνθρωπος. Ἐὰν πρὸς τὴν φύσιν μόνον ἀποβλέψῃς, τὸ μηδὲν, καὶ μηδενὸς ἄξιος ἐὰν δὲ πρὸς τὴν τιμὴν, ἣν, ἐτιμήθη, μέγα ὁ ἄνθρωπος» σί'. Ἡ τιμὴ ἣς ἡξιώθη ὁ ἄνθρωπος.

«Ποίαν ταύτην; Σύγκρινον ἀνθρώπου γένεσιν καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων.

Εἶπεν ὁ θεός. Γενηθήτω τὸ φῶς, καὶ ἐγένετο φῶς· γενηθήτω στερέωμα, καὶ ὁ μέγας οὐρανὸς ἄνωθεν ἡμῖν ὑπερετέταται, ρήματι θεοῦ γενόμενος· ἀστέρες καὶ ἥλιος καὶ σελήνη, καὶ ἄλλα ὅσα θεωροῦμεν ὀφθαλμῷ, καὶ ὅσα νῶ καταλαμβάνομεν, ρήματι ἔσχε τὸ εἶναι· θάλασσα καὶ γῆ, καὶ ἡ ἐν αὐτοῖς διακόσμησις, ζώων γένη παντοδαπά, φυτῶν διάφοροι ποικιλία, πάντα προστάγματι γέγονεν.

Ἀνθρώπου δὲ οὐχ οὕτως. Οὐ γὰρ ἐλέχθη. «Γενηθήτω ἄνθρωπος, ὡς γενηθήτω στερέωμα ἀλλὰ πλεῖον τι ὀρθῶς ἐν τῷ ἀνθρώπῳ, ὑπὲρ φῶς, ὑπὲρ οὐρανόν, ὑπὲρ φωστῆρας, ὑπὲρ πάντα, ἢ ἀνθρώπου γένεσις.

«Ἐλαβε γάρ, φησὶν, ὁ θεὸς χοῦν ἀπὸ τῆς γῆς καὶ ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον». Καταξιοῖ ἰδίᾳ χειρὶ διπλαῖσαι τὸ ἡμέτερον σῶμα. Οὐκ ἄγγελος ὑπηρετήσατο εἰς τὴν πλάσιν· οὐχ ἡ γῆ, αὐτομάτως, ὥσπερ τοὺς τέττιγας ἡμᾶς ἐξέβρασεν· οὐκ εἶπε τότε καὶ τότε ποιῆσαι λειτουργικαῖς δυνάμεσιν, ἀλλ' ἰδίᾳ χειρὶ φιλοτεχνεῖ, χοῦν λαβὼν ἀπὸ τῆς γῆς. Ὅταν μὲν πρὸς τὸ ληφθὲν ἐπίδῃς εἰκότως ἐρεῖς. Τί ἐστὶν ἄνθρωπος; ὅταν δὲ τὸν πλάσαντα καὶ τὴν αὐτοργίαν κατανοήσῃς, πάλιν μεταβαλὼν ἀποφύγη ἐνδιαιθέτως, ὅτι «Μέγα ἄνθρωπος», τὸ μὲν διὰ τὴν ὅλην ἔξ' ἣς κατεσκευάσθη, ὡς οὐδὲν τι κατα τὴν ἰδίαν φύσιν λογιζομένην· τὸ δὲ διὰ τὴν τιμὴν, ἣν τετίμηται, ὡς μέγα ἐν ἀληθείᾳ, διὰ τὸ «Κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν» κρινομένην».

Τὸ καθήκον μας

ΑΓΩΝΙΣΘΗΤΕ ΧΩΡΙΣ ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΥΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΥΝΟΔΟΝ

Τὰ ἑσωτερικὰ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν προ-
πει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι δὲν βαίνουν καλῶς. Ὑπάρ-
χει μία χρονία ἐνδημικὴ νόσος ποὺ κατατρώγει τὴν
ὑπαρξίν των. Ἡ ἐνότης καὶ ἡ ἑσωτερικὴ τῶν ἐπικoi-
νωνία τείνει νὰ μετατραπῇ εἰς τυλικὴν ἀνταλλαγὴν
ἐπιστολῶν, ποὺ δὲν ἐπιλαμβάνονται οὔτε λύουν τὰ
φλογερὰ προβλήματα τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ μία καὶ ἀγία καθολικὴ Ἐκκλησία ἔχει μερισ-
θῇ, καὶ ὁ ἄρραφος χιτῶν τοῦ Κυρίου ἑτεροχίσθη
κατὰ τὸν πῶ βέβηλον τρόπον. Θὰ ἔλεγε τις ὅτι ὁ
παπισμὸς μὲ ὅλην τὴν δικτατορικὴν μονολιθι-
κότητα καὶ τὴν ἔλλειψιν τῆς ἑσωτερικῆς δημοκρα-
τικότητος εἶναι προτιμώτερος ὥς διοικητικὸν σύσ-
τημα ἀπὸ τὴν ἐντύπωσιν ποὺ δίδει σήμερον ἡ ἐμ-
φάνισις τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Ἐπειτα αἱ ἐπὶ μέρους Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι
ἡμέραν μὲ τὴν ἡμέραν κατολισθαίνουν πρὸς τὴν
κατάλησιν τῶν ἀκραιφνῶν ὀρθοδόξων κανόνων.
Ὑπάρχει μία ἐντονος ἐπιθυμία, ἥτις ἄλλοτε παρα-
μένει λανθάνουσα καὶ ἄλλοτε ἐκδηλώνεται κραυγα-
λέως, νὰ εὐθυγραμμίσωμεν τὴν Ἐκκλησίαν (ἀνάγ-
νωθι τὰ δόγματα τῆς Ἐκκλησίας) πρὸς τὰς νεώτερας
περὶ κόσμου καὶ πολιτισμοῦ ἀντιλήψεις. Πόσον ἔξ-
νοι πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἀγευστοὶ
τῆς πατερικῆς Θεολογικῆς γνώσεως πρέπει νὰ εἶναι
οἱ φορεῖς αὐτῶν τῶν τάσεων!

Καὶ ὅμως πολλὰς φορὰς αὐτοὶ ἴστανται εἰς τὴν
κορυφὴν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας. Δι' αὐτὸ
καὶ ὁ κίνδυνος ποὺ ἐμφωλεύει εἰς τὴν καρδίαν τῆς
Ὁρθοδοξίας εἶναι μέγιστος. Οὐδεὶς φραγμὸς ὑπάρ-
χει εἰς τὴν προσπάθειαν ἐφαρμογῆς τῶν ὀλεθρίων
νεωτεριστικῶν τάσεων. Ἀντιθέτως ἡ ἀποθράσυνσις
τῶν καινοτόμων ἔχει κορυφωθῇ καὶ οὐδεὶς γνωρίζει
τὴν νέα πρᾶγματα θὰ δείξει ἡ ἐπαύριον.

Καὶ ὅμως εἰς τοὺς παλαιούς καιροὺς δὲν ἠκούοντο
ἀτιμωρητὶ αἱ τοιοῦτου εἶδους βέβηλαι καινοφωνίαι
καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδανύμου γνώσεως, διότι
ὑπῆρχεν ἀνάλογον ὄργανον διὰ νὰ τιμωρῇ, νὰ στα-
θεροποιῇ καὶ νὰ ἀποκαθάρσῃ τὴν ὀρθοδόξian ἀπὸ
τὰ παραστικὰ βλαστήματα. Ὑπῆρχον αἱ σύνοδοι.
Σήμερον ἡ προσπάθεια διὰ τὴν παραχάραξιν καὶ
κιβδηλοποίησιν τῆς Ὁρθοδοξίας ἔχει τὸσον ὀργανω-
θῇ ὥστε ἐπέτυχεν νὰ καταλύσῃ τὴν Σύνοδον ὥς
ἀνωτάτην ἐκκλησιαστικὴν ἀρχήν. Ἔτσι «ἀλωνίζουσιν»
ἀνενόχλητοι.

Οἱ νεώτεροι αἰῶνες καὶ ἡ καθημερινὴ πρᾶξις
τῆς στρατευομένης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας συσ-
σωρεύουσιν προβλήματα καὶ δημιουργοῦν ζητήματα
ποὺ ἐκκρεμοῦν χρονίζουσιν καὶ ἐπιδρῶν διαβρωτικῶς
εἰς τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ὅμως οὐδεὶς σκέ-
πτεται νὰ ὑποδείξῃ τὸν μόνον δρόμον ποὺ ὁδηγεῖ
εἰς τὴν ὀρθὴν λύσιν των : τὴν Σύνοδον.

Ἡ ὀρθοδοξία διασπᾶται καὶ ἀντιφάσκει πρὸς ἐ-
αυτήν, παραφθείρεται ὁ χρυσὸς κανὼν τῆς παρα-
δόσεως, πελαγοδομεῖται καὶ ταλαιπωρεῖται εἰς τὰς πε-
ριπετείας μιᾶς νέας βαβυλωνίου αἰχμαλωσίας, ἀπε-

μπολεῖ τὴν ὀρθότητα τοῦ φρονήματος καὶ ἔρχεται
εἰς σύγκρουσιν μὲ τὴν ὀργανωμένην ἀθειάν, καὶ ὁ-
μως σύνοδος δὲν συγκαλεῖται. Ἡ μόνη δηλ. πύλη
ποὺ μᾶς ἐξάγει ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδον κλείεται ἀπὸ ἡ-
μᾶς τοὺς ἰδίους ἐρημητικῶς. Ὁμολογοῦμεν ὅτι δὲν εἴ-
μεθα διατιθεμένοι νὰ πιστεύσωμεν τοὺς ἀφελεῖς ἂν
μὴ κακοβούλους ἰσχυρισμοὺς ὀρισμένων ὅτι τὰ ση-
μερινὰ προβλήματα δὲν εἶναι τὸσον σοβαρὰ ὥστε
νὰ προκαλέσωμεν τὴν σύγκλησιν συνόδου. Εἴπομεν
ὅτι ἂν δὲν εἶναι κακόβουλοι εἶναι χωρὶς ἄλλο ἀφε-
λεῖς, δεῖγμα καὶ αὐτὸ τῆς ἀμβλύσεως τοῦ ὀρθο-
δόξου αἰσθητηρίου μας, ἀφοῦ ἐπιμένουν νὰ χαρά-
κτιρίζουν τὴν κατάστασιν ὡς ρόδινον.

Ὅχι κύριοι, ὑπάρχει σοβαρωτάτη κρίσις εἰς τὰς
ὀρθοδόξους ἀξίας. Κάτι ἔχει κλονισθῇ εἰς τὸ ἐπὶ
γῆς δημιουργημα τοῦ Κυρίου, τὴν Ἐκκλησίαν. Ὅταν
αἱ Ἐκκλησίαι διασπαθίζουσιν τὸν θησαυρὸν τῶν πα-
ραδόσεων καὶ τροποποιοῦν αἰωνίους θεσμοὺς κατὰ
βούλησιν ὑπάρχει κρίσις. Ὅταν προσδένονται εἰς τὸ
ἄρμα τῶν πολιτικῶν συστημάτων τοῦ ὀργανωμένου
ἀθείσμου ἢ τῶν καταχθονίων στοῶν, ὑπάρχει κρίσις.
Κρίσις ὑπάρχει ὅταν ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας δὲν
ὑφίσταται καὶ ὅταν ἡμεῖς οἱ ἴδιοι ἐμποδίζωμεν τὴν
σύγκλησιν συνόδου διότι εἶναι τὰ ἔργα μας πονηρά.
«πᾶς γὰρ ὁ φαῦλα πράσων μισεῖ τὸ φῶς καὶ οὐκ
ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς ἵνα μὴ ἐλεγθῇ τὰ ἔργα αὐτοῦ»
Μόνον ἀπὸ αἰσθησιν ἐνοχῆς ἀπομακρύνομεν τὴν
λύσιν αὐτῇ.

Ἐν τούτοις τὰ προβλήματα παραμένουν ἄλυτα
καὶ ἀκανθώδη. Ἡμεῖς δὲν λέγομεν ὅτι εἶναι μόνον
τὸ ἡμερολογιακόν. Ὑπάρχει ἐσμός φλεγόντων θε-
μάτων, ποὺ ἀναμένουν τὴν λύσιν των. Ὑπάρχουσιν
ἄπειρα ζητήματα ἡθικῆς τάξεως καὶ πνευματικῆς
ἐνότητος τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἐπιλυθοῦν.

Καὶ αὐτὸ τὸ «πρέπει» λαμβάνει δραματικὸν χαρα-
κτήρα εἰς τοὺς σημερινούς καιροὺς. Ὁμοιάζει μὲ
σῆμα κινδύνου ποὺ ἐκπέμπεται κάτω ἀπὸ τὸν ζοφώδη
οὐρανὸ μιᾶς καταιγίδος ποὺ ἔρχεται.

Ὅσοι πονοῦν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ὅσοι
σπαράσσονται ἀπὸ τὴν σημερινὴν ἀποσύνθεσιν,
ἀπὸ Πατριάρχην ἕως τὸν τελευταῖον χριστιανόν,
πρέπει νὰ αγωνισθοῦν καὶ νὰ ἐπαβάλλουν τὴν λύσιν
ὅλων τῶν προβλημάτων κάτω ἀπὸ τὸ φῶς μιᾶς Πα-
νορθοδόξου Συνόδου.

Καὶ αὐτὰ σήμερον ὄχι αὔριον, διότι ἴσως εἶναι
ἀργά.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΚΑΙ ΕΝΙΣΧΥΤΑΙ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ἐκ τῶν κάτωθι ἀναφερομένων ἐλήφθησαν τὰ ἐξῆς
χρηματικὰ ποσὰ διὰ τὴν συνδρομὴν καὶ ἐνίσχυσιν τοῦ
φύλλου μας.

Ἀρχιμ. Ἀρτέμιος Ξενοφωντινὸς Ἀμφιάλη δρχ. 129,
Λάμπρος Βασιλείου Τύρναβος δρχ. 30, Ἀναστασία Μου-
ξή Θεοκλή δρχ. 30, Ἀννα Σακκελαρίου Συκιᾶ Κορινθί-
ας δρχ. 30, Ἰωάννης Μοναχὸς Ἁγίου Ὄρους δρχ. 30,
Ἰωάννης Μυλωνάκης Ἡράκλειον Κρήτης δρχ. 30, Πα-
ναγιώτης Ζεφβὸς Κόρινθος δρχ. 30, Ἰωάννης Φούφας
Κόρινθος δρχ. 30, Ἀνέστος Δοσολῆς Κόρινθος δρχ. 30,
Καλλιόπη Ἀλεξοπούλου Ἐνταῦθα δρχ. 30, Ἀριστέα Νί-
κα Ἐνταῦθα δρχ. 60, Ἰωάννης Ὀρφανίδης Παγώνδα
Σάμου δρχ. 120, Μιχαὴλ Δερμετζῆς Παγώνδα Σάμου

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ἐπιστημονικαὶ Διαλέξεις

Ἐνώπιον πολυπληθοῦς καὶ ἐπιλέκτου ἀκροατηρίου ὁ ἐξαιρετικὸς καὶ φιλόθεος ἐπιστῆμων Ιατρός κ. Γεώργ. Παπαγιαννόπουλος, ὁδηγητὴς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ὁμίλησε εἰς τὴν Φιλολογικὴν αἵθουσαν «Παρασάσος» τὴν Κυριακὴν (12)11)53). Τὸ θέμα του ἐναργέστατον, ἔθεσε ἐνώπιον τῶν ὁφθαλμῶν τῶν ἀκροατῶν τὴν ἐξαιρετικὴν εἰκόνα τῶν Ἀγίων Τόπων καὶ ἐφείλκυσσε τὴν συμπάθειαν τῶν παρευρεθέντων ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ τὸν χάριν αὐτοῦ ἐξαγόμενον «Ἑλληνικοῦ Συνδέσμου Παναγίου Τάφου».

Παρατυπία!

Κατὰ τὴν κρίσιν σχολιαστοῦ ἡμεπιστήμον ὁργάνου τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας «ὁ ἐπίσκοπος Ρωγῶν Διονύσιος, ἱεροεργὼν σχεδὸν καθ' ἐκάστην Κυριακὴν εἰς τὸν Μητροπολιτὴν Ναὸν λαμβάνουσι χώραν παρατυπίαι. Αἱ παρατυπίαι αὗται συνίστανται εἰς τὸ «μνημόσυνον τοῦ τελευταρχοῦντος βοήθου ἐπισκόπου», ὅπερ παρέλκει κατὰ τὸ τυπικὸν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐφ' ὅσον γίνεται ἡ μνημόνευσις τοῦ Κυριάρχου Μητροπολίτου τῆς ἐπαρχίας. Καὶ ἐρωτῶμεν τώρα: Ἀφέλεια ἀκατάλογιστος χαρακτηρίζει τὸν ἐπίσκοπον Ἰωαννῖνων;

δρχ. 30, Κων/νος Βαλεοντίης Παγώνδα Σάμου δρχ. 35, Εὐγενία Σκαρβέλη Χίος δρχ. 50, Νικολέτα Μαλεματινάκη Ἡράκλ. Κρήνης δρχ. 15, Ἀρχιμ. Ἀνάκιος Παππάς Παιανία Ἀττικῆς δρχ. 200, Ἑλένη Μανροματιάνη Ἐνταῦθα δρχ. 15, Εὐαγγελία Τσαμίσση Ἐνταῦθα δρχ. 30, Δημήτρα Πέτρου Ἐνταῦθα δρχ. 15, Γλυκερία Μελταόγλου Ἐνταῦθα δρχ. 40, Παράρτημα Σπάτων δρχ. 60, Ἰωάννης Κοραχάλιος Κορυδαλλὸς δρχ. 70, Κων/νος Σκιαδόπουλος Πειραιῆς δρχ. 15, Συντοχὴς Γεώργιος Λυριτζῆς δρχ. 30, Ἀντιόπη Κιουτσούκου Ἐνταῦθα δρχ. 30, Παράρτημα Ν. Ἰωνίας δρχ. 300, Νίτσα Μαλάκη Λάρισα δρχ. 60, Φιλοθέη Μοναχὴ Ἐνταῦθα δρχ. 30, Παράρτημα Μενιδίου 30, Β. Ἀδαμόπουλος Δερβένι Κορινθίας δρχ. 15, Δημήτριος Χίτος Δερβένι Κορινθίας δρχ. 15, Ἀθανάσιος Καλοῦδης Κέρκυρα δρχ. 30, Ἀλέξανδρος Γουδέλης Κέρκυρα δρχ. 30, Αἰκατερίνη Καλοῦδη Κέρκυρα δρχ. 30, Δημήτριος Μουζαίτης Κέρκυρα δρχ. 30, Κων/νος Αὐλωνίτης Κέρκυρα δρχ. 30, Σταμάτιος Κορακιανίνης Κέρκυρα δρχ. 30, Σπυρίδων Κροκίδης Κέρκυρα δρχ. 30, Ἐλευθερία Μαρίνου Ἐνταῦθα δρχ. 30, Παράρτημα Ἀριέλια-φύλλα Χαλκίδος δρχ. 50, Παράρτημα Κορίνθου δρχ. 100, Ἰωσήφ Φωτειάδης Σφενδάμη Κατερίνης δρχ. 30, Ἀντ. Νικολαΐκης Ἡράκλειον Κρήτης δρχ. 50, Ἰερὸς Παρθενῶν Ἀγ. Κων/νου Χίος δρχ. 30, Γεώργ. Ραυτόπουλος Χαλάστρα Θεσ/κης δρχ. 30, Γεώργιος Καττήκας Χαλάστρα Θεσ/κης δρχ. 30, Σωτήριος Παπαντωνίου Χαλάστρα Θεσ/κης δρχ. 30, Γεώργιος Διαμαντῆς Χαλάστρα Θεσ/κης δρχ. 30, Αναστάσιος Γιούμας Χαλάστρα Θεσ/κης δρχ. 30, Ἀθανάσιος Καραπανίσκος Χαλάστρα Θεσ/κης δρχ. 30, Γεώργιος Μπλιούτας Χαλάστρα Θεσ/κης δρχ. 30, Ἰωάννης Μαλλιούρης Χαλάστρα Θεσ/κης δρχ. 30, Γρηγόριος Ἀναγνώστου Χαλάστρα Θεσ/κης δρχ. 30, Νικόλαος Γράμπας Κύμνα Θεσ/κης δρχ. 30, Ἀθανάσιος Παναγιώτου Ἄγιον Ὄρος δρχ. 50, Ἰωάν. Χαρίτος Ἐνταῦθα δρχ. 15, Δημήτριος Ἀποστολίδης Σκοτούσσα Σερρών δρχ. 30, Γεώργιος Σῶχος Χαλάνδριον δρχ. 30, Νικόλαος Μακρυγιάννης Χαλάνδριον δρχ. 30, Χρυσόστομος Μοναχὸς Ἄγιον Ὄρος δρχ. 30, Ἀνδρέας Παπαδήμας Μπάλλα Ἀττικῆς δρχ. 30, Ἑλένη Ταιτοπούλου Ἐνταῦθα δρχ. 15, Παρθενία Μοναχὴ Ἐνταῦθα δρχ. 20, Αἰκατερίνη Παπαγγελὴ Ἐνταῦθα δρχ. 60, Παράρτημα Ἐλευσίνας δρχ. 90, Κλεάνθη Ἀλεξάνδρου Ἐνταῦθα δρχ. 35,

Πάντας τοὺς ἄνω Πατέρας καὶ ἀδελφοὺς, εὐχαριστοῦμεν καὶ εὐχόμεθα πᾶν ἀγαθὸν ἀπὸ Θεοῦ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἐξεδόθησαν καὶ ἐφέτος ὑπὲρ τῶν Γραφείων ἡμῶν μερίμνη καὶ ἐπιστοαί τοῦ ὁσιολογιωτάτου μοναχοῦ Ἀντωνίου Μουσιάνια Ἡμεροδεῖται τοίχου καὶ τσέπης, ἀλλὰ περιέχοντες τοιαύτην καὶ τοσαύτην ποιικίαν Ὁρθοπευτικῆς ὕλης, ὥστε δικαίως νὰ ὀνομαζῶνται μᾶλλον Κατήχησις τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Πίστεως ἢ Ὁρθόδοξος Χριστιανικὴ Διδασκαλία, παρὰ Ἡμεροδεῖται. Διὸ καὶ ὑπερβαίνουσιν ἀσυγκρίτως τοὺς τῶν παρελθόντων ἐτῶν τοιοῦτους. Συνετάχθησαν δὲ ἐν Ἀγίῳ Ὄρει.

Ἡ τιμὴ τούτων ὁρίσθη
τῶν μὲν τοίχου εἰς δραχ. 6.—
τῶν δὲ τσέπης » » 2.—

Συνιστῶμεν ὅθεν πρὸς πάντας τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τὰ παραρτήματα ὅπως σπεύσωσιν ἐγκαίρως καὶ δηλώσωσιν ἡμῖν τὸν ἀναγκαζοῦντα αὐτοῖς ἀριθμὸν ἡμεροδεϊκτῶν τοίχου καὶ τσέπης.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

Ἀρχιμανδρίτης Γαβριήλ

Ἡσπαδημητρίου

Πρὸ ἡμερῶν ἀπεβίωσε ὁ ἀσκητικὸς καὶ εὐλαβέστατος ἀρχιμανδρίτης π. Γαβριήλ. Οὗτος ἐξυμνήθησε τὰ περισσώτερα παραρτήματα τῆς Ἑλλάδος καὶ εὐεργέσθη μὲ πραγματικὸν ἔργον καὶ ἄγιον ζῆλον ὑπὲρ τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος. Ἄς ἔχομεν τὴν εὐχὴν του.

Κοῦ θὰ εὐρίσκωνται Ἡμερολόγια τοῦ

Ἀγῶνος μας εἰς Ἀγίον Ὄρος.

Διὰ τοὺς ἐν Ἀγίῳ Ὄρει ἀσκουμένους πατέρας, γνωρίζομεν ὅτι ἡμερολόγια τοίχου παρελήφθησαν καὶ διατίθενται ὑπὸ τοῦ εὐλαβεστάτου κ. Δημητρίου Π. Αἴμα παντοπόλου παρὰ τὰς Κερύρας τοῦ Ἀγίου Ὁρους.

«Ἦς δὲ εὐποιέας καὶ κοινωνίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε» (ἐβραίους 13, 17).

Αὐτὴν τὴν σύστασιν κάνει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τοὺς ἐξ ἐβραίων χριστιανούς. Αὐτὴν ἐπαναλαμβάνομεν καὶ ἡμεῖς θεωροῦντες αἰσιμαίους ἐπίκαιρον τὴν ἀνωτέρω σύστασιν, πολλῶ δὲ μᾶλλον κατὰ τὸν μῆνα Δεκεμβρίου ὅτε ἀρόμεθα εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῶν Χριστουγέννων.

Σύστασις

Καθιστῶμεν γνωστὸν εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς ἀδελφοὺς Ἀθηνῶν—Πειραιῶς καὶ Παραρτημάτων, ὅτι οἱ ἱερομόναχοι Δανιὴλ Μπούρας καὶ Κοσμάς Καράμπελας, παύσαντες πρὸ πολλοῦ νὰ ἀνήκωσιν εἰς τὴν ἡμετέραν παρατάξιν ἐξακολουθοῦν νὰ πλησιάζωσιν τοὺς ἰδικούς μας καὶ νὰ τοὺς ἐπηρεάζωσιν. Καλὸν ὅθεν θὰ εἶναι νὰ ἀποφύγωσιν οἱ ἡμέτεροι τοὺς ἐν λόγῳ ἱερομονάχους.

Υπεύθυνος Ἀρχιμ. Παντελεήμων Τσαλούκης

Σολωμοῦ 25 — Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σεργιάνης

Θεμιστοκλέους 83.—Ἀθήναι